

En kort romans

Han visste inte ens vad stället hette, men det var midsommarafton, den kvällen han såg henne.

Dom var en grupp på omkring tjugo svenskar och några spanjorer som studerade på Svenska skolan. De hade börjat kvällen i El Soto de la Muraleja, en fashionabel förort till Madrid, där de på riktigt svenskt manér hade ätit sill och druckit nubbe.

Men nu var de ute i Madrids pulserande nattliga gatuliv - riktigt var de i staden de rent geografiskt befann sig visste han inte - och på sedvanligt spanskt vis gick de från pub till pub, från disco till disco. Ir de tapas.

Stället de hade kommit till nu var ganska litet. Halva delen av lokalen bestod av ett antal bord, där man kunde slå sig ned och ta sig en öl eller något annat att dricka. Förmodligen gick där att äta något lätt också om man så önskade. Den bortre halvan bestod av ett litet dansgolv, där ett fåtal personer roade sig, och längs hela långsidan i lokalen fanns en stor bar. Ett litet ställe, med trevlig atmosfär - men egentligen inget exceptionellt hak på något sätt eller vis.

Han gick fram till baren och beställde en San Miguel. Självklart skulle man njuta av de lokala bryggartraditionerna när man ändå var på besök, menade han, omedveten om bryggdens filippinska ursprung.

Ett par ur gänget gjorde honom sällskap vid baren, och medan de drack sina öl talade de om de mest varierande men ändock alldagliga ting. Men så fort de hade avslutat sina öl beslutade de sig för att erövra dansgolvet.

Det var just som de lämnade baren som han såg henne för första gången. En sådan skönhet! tänkte han. Hon hade det vackraste kastanjebruna hår och de djupaste, brunaste ögon en man någonsin sett.

För en sekund möttes deras blickar, och världen stod still.

Han stod också bokstavligen still, som förtrollad, betagen av hennes enorma skönhet.

Men efter någon sekund lyckades han bryta förtrollningen och rörde sig in mot sina vänner som redan tagit plats i mitten av dansgolvet.

Han tittade bort mot den plats, där han hade sett henne, men hon stod inte kvar. Han hoppades att hon inte hade gått. Det var ju trots allt inte det häftigaste stället i staden de hamnat på. Fast han tänkte att hon var det. Han skulle ge hela sin förmögenhet bara för att se in i hennes ögon en gång till.

Men ett par minuter senare såg han henne igen. Hon var nu också inne på dansgolvet och inte alls långt bort ifrån honom. Han hade förlorat henne ur sitt synfält tidigare och nu kunde han inte låta bli att hålla

blickarna på henne och hennes skönhet fullkomligt hypnotiserade honom.

Plötsligt vände hon sig om mot honom. Hon var inte längre bort än någon meter från honom och deras ögon möttes igen. Hon log och blinkade till honom, vilket fick en varm rännil att strömma genom hans kropp och han tvingades snabbt sänka blicken. Han kände sig lite dum, när han kände blodet strömma till ansiktet och rodnaden ge kinderna färg. Han kände sig påkommen, som om han hade gjort något dumt - men allt han hade gjort var att titta på denna skönhet.

Han tog sig mod att titta upp och vinkade till henne och gav henne ett leende tillbaka. Men sedan vända han sig bort från henne, mot sina kompisar. Han kände hur hans hjärta bankade hårt och han var tvungen att ta det lugnt.

På dansgolvet var det inte lugnt nog. Han sade till sina dansande vänner att han strax skulle komma tillbaka och ställde sig i ett av lokalens hörn i ensamhet. Han kunde inte rå för det, men återigen sökte sig hans blickar mot henne...

Och hon kom emot honom. Jösses, hon kom rakt emot honom! Han gick rakt fram emot honom där han stod i sitt hörn. Hon stannade först mycket, mycket nära honom. Han kände att hans ben knappt kunde bära honom, men samtidigt var han upprymd och som på helspänn.

- Har du en cigarett? frågade hon och log.
- Visst, visst. Vänta lite! svarade han.

Hans cigaretter var slut, men han skyndade snabbt iväg till en av sina kompisar som var i närheten på dansgolvet och denne delade snabbt ut ett par cigaretter till honom. Han ilade snabbt, snabbt tillbaka till den plats där han hade lämnat henne, rädd att hon inte skulle stå kvar. Men det gjorde hon.

- Varsågod, sade han och gav henne en cigarett. I momentet efteråt erbjöd han henne eld.
- Tack så mycket, svarade hon och log återigen. Du är inte härifrån, eller hur?
- Nej, erkände han på knackig spanska. Jag är svensk.
- Svensk? På riktigt? Jag trodde att du kunde vara något sånt!

Hon skrattade och tillade:

- Du är ovanligt blond för att vara en spanjor!
- Dom log mot varandra.
- Ska vi dansa, frågade hon.
 - Med nöje!

Dom pratade inget medan dom dansade. Musiken var hög.

Dessutom behövdes det inte - leenden och blickar var kommunikation nog.

Dansen blev dock inte speciellt långvarig. En av hans svenska vänner knackade honom på ryggen och skrek:

- Vi skall dra vidare nu. Till ett mycket större och bättre disko. Dom andra väntar redan utanför...

Det kom nästan som en chock för honom. Ändå hade han från början vetat att det inte var tänkt att de skulle stanna på det här stället särskilt länge.

Han vände sig åter mot den vackraste kvinna han någonsin skådat och sade närmast förtvivlat:

- Fan! Jag måste gå. Mina vänner väntar på mig.

För en kort sekund tänkte han fråga henne om hon kunde tänka sig att följa med dom, men han kände inte riktigt att han vågade ställa den frågan till någon han nyss mött och knappt hade pratat med.

I stället kramade han henne, och höll en kort stund om henne riktigt nära och han viskade i hennes öra:

- Du är den vackraste jag någonsin sett!

Han kysste henne sedan lätt på kinden, släppte taget om henne och tittade henne rakt in i hennes djupa ögon. Deras blickar sade mer än tusen ord och de kunde inte låta bli att le mot varandra.

- Vi ses, sade han. Fast han visste att så nog inte var fallet.

- Adjö, svarade hon.

Han gick snabbt därifrån. På ett sätt var han glad, men samtidigt kände han sig olycklig. Han skulle förmodligen aldrig få träffa henne igen. Han hade inte ens hennes namn.

Utanför lokalen vinkade hans vänner snabbt in honom i en väntande taxi. Han vände huvudet över axeln just som han klev in i bilen och kunde då se henne en sista gång. Hon tittade på honom från ett av diskots fönster och han sträckte upp en hand i en sista hälsning.

Medan taxin snabbt körde vidare längs Madrids upplysta gator, tänkte han på henne. Han undrade om dom verkligen kunde ha blivit ett par, han och hon - i någon slags parallell verklighet - trots att de var från olika länder och trots att han snart skulle lämna både Madrid och Spanien.

Förmodligen inte, tänkte han. Kanske om han skulle bo i Madrid en längre tid.

Hon var den vackraste han någonsin sett och hon hade visat ett tydligt intresse. Men ändå, insåg han, skulle ingenting någonsin hända mellan honom och henne. Detta skulle förmodligen vara den ändå gång de råkade springa på varandra under hela deras livstid. Han funderade på hur många fler vackra damer det fanns på detta jordklot; hur många till som han aldrig skulle få chansen att träffa - men som han kanske hade varit som skapt för att trivas tillsammans med. Kanske skulle han någon gång ha turen att träffa den absolut rätta, men hur skulle han kunna veta var och när.

Taxin stannade. De var framme vid nästa disko. Han steg långsamt ut ur taxin och tog ett djupt andetag av den ljumma, spanska midsommarluften.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Andreas_li med Poeter.se id #81734 innehar upphovsrätten